

Onze jongensdroom gaat in vervulling

“WIJ GAAN NAAR PEKING TOE”

De jongste is net twintig geweest de oudste dik over de zeventig. De één is een doorgewinterde ondernemer, de ander nog student. Wat ze gemeen hebben? Vanaf 26 augustus laten ze hun jongensdroom in vervulling gaan. In oude auto's door de meest onherbergzame gebieden van Rusland en Mongolië naar Peking. *Aktueel Sportief* rijdt mee en doet de komende weken verslag.

TEKST: FRANS-JOZEF WILLEMS
FOTO'S: JAN FRERIKS

Peking. Dat ligt 11.000 kilometer van Amsterdam. En als je daar dus heen moet, neem je... de auto. Een tocht waarbij je het Oeralgebergte trotseert, door het grimmige Siberië rijdt, de desolate vlakten in Mongolië doorkruist en de Gobi woestijnen tart. En dat dan niet in een gloednieuwe 4X4, maar een afgeragde ambulance, een stuterende eend of een oude logge Volvo. Aan het woord, de mannen en vrouwen die meedoen aan de Peking Challenge. Een herhaling van de legendarische tocht die precies honderd jaar geleden werd gereden door vijf avonturiers. Nu maakt het niet uit wie er wint. Het is geen race tegen elkaar, maar een race met elkaar. Elkaar helpen als dat nodig is en hopen dat iedereen in Peking arriveert. *Aktueel Sportief* rijdt mee met de tocht die op 26 augustus begint en een maand in beslag neemt. De belevenissen komen wekelijks aan bod in het blad en zijn dagelijks te volgen op de site www.aktueel.nl. Maak kennis met negen teams die meerijden en lees over hun motivatie en verwachtingen. Kijk ook op www.pekingchallenge.nl.

TEAM 1
TOM TOUBER,
SJORS KAPTEIN (74),
HANS SAVALLE
(AFWEZIG)

“Nooit meer: eigenlijk had ik...”

Tom: “Hoe vaak zeggen mensen wel niet: eigenlijk had ik dit of eigenlijk had ik dat. Stop daarmee. Als je iets echt wil, moet je het meteen omzetten in daden. Dus toen ik hoorde van de tocht Amsterdam Peking en dacht: eigenlijk zou ik dat wel willen doen, gaf ik me meteen op. De volgende dag kun je honderden redenen bedenken waarom je eigenlijk niet zou moeten gaan. Maar dat moet je dus voorblijven.”
Sjors: “En toen belde hij mij, zijn schoonvader. Hij zei: hoe zou jij het vinden om met mij naar Peking te rijden? Ik zei: dat moet ik even aan mijn vrouw vragen. En zij zei meteen ja. Ik heb altijd een eigen garagebedrijf gehad en kijk nu uit naar deze uitdaging!”

TEAM 2
RIK VISSER EN
PIET BANDELL

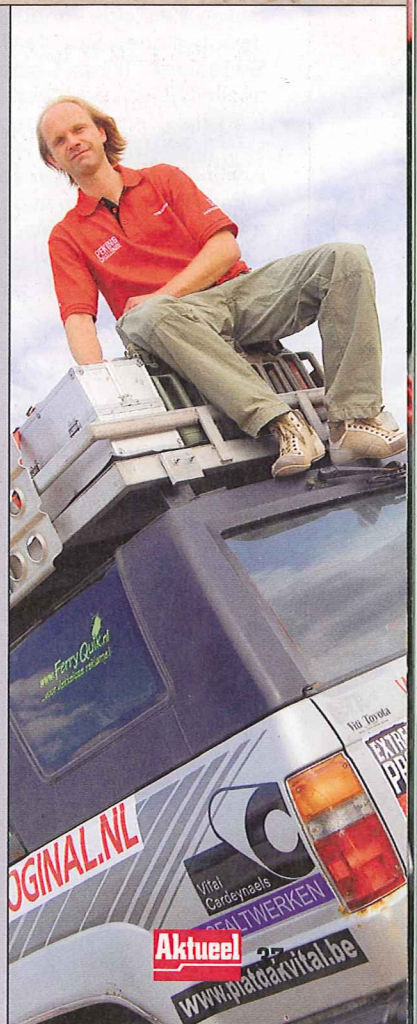
Oude vrienden herenigd

Rik: “Altijd al gedroomd van een mooi avontuur. Tel daarbij op dat je eerder spijt krijgt van de dingen die je niet doet, dan van de dingen die je doet en... Even later heb je jezelf opgegeven voor deze tocht. Ik zocht nog een bijrijder, met gouden handjes, en puur toevallig kwam ik terecht bij Piet, een oude vriend van mij.”
Piet: “Wij kennen elkaar nog van jaren en jaren geleden. We zaten samen op ijshockey. En nu zitten onze dochters bij elkaar in de klas. Wat een toeval, hè! Rik vertelde me over zijn plannen en daar was ik wel voor te porren. Dit is wel een oude droom van mij.”

TEAM 3
ROB VISSER (OP FOTO)
VITAL CARDEYNAELS
(AFWEZIG)

“Alles van Marktplaats”

Rob: “Al vaker een dergelijke tocht gedaan. Zo ben ik naar Dakar gereden en nu had ik zin in een nieuw avontuur. Alles maar dan ook alles heb ik via Marktplaats geregeld. De auto, de reservebanden, losse onderdelen en zelfs mijn co-chauffeur. Een man uit België die dolgraag een tocht als deze wilde rijden. Ik heb gevraagd of Marktplaats me wilde sponsoren, maar helaas. Ik heb mijn co-rijder een paar keer ontmoet. En het klikte goed. Het lijkt me een leuke ervaring om met een relatief onbekende zoiets mee te maken. Alhoewel ik mijn gezin wel een beetje ga missen. Daar heb ik iets bedacht. Ik ga ze niet bellen. Alleen maar mailen, want als ik de stemmen van mijn vriendin en kinderen hoor, ga ik ze alleen maar meer missen.”

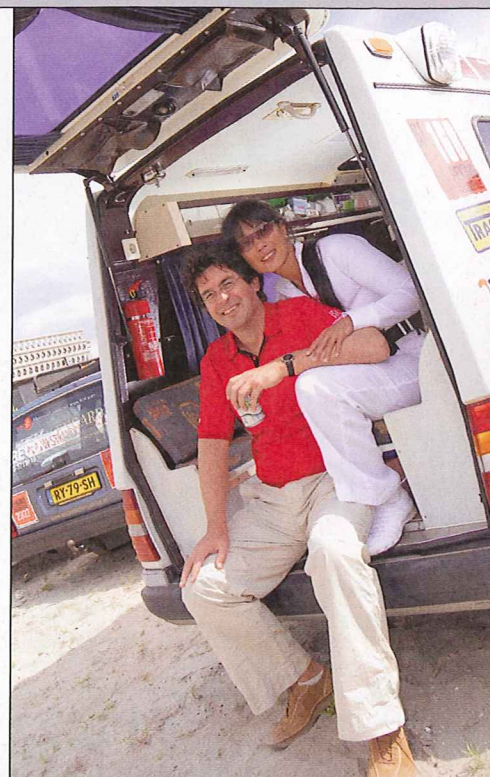

TEAM 4
GEBOEDERS MARCEL EN JASPER
VAN DEN BESTEN (JASPER AFWEZIG)

"Het leven is kort"

Marcel: "Ik houd wel van uitdagingen. Zeven jaar geleden ben ik met mijn vrouw zes weken gaan backpacken door de meest afgelegen gebieden. Ik werk hard in mijn eigen bedrijf en opeens begon het toch weer te kriebelen. Het leven is te kort om dit soort dingen niet te doen. Ik ga met mijn broer Jasper, ook een ondernemer. Mijn andere broer is ook ondernemer en die sponsort ons. Van wie we dat avontuurlijke hebben? Ik weet het niet. Mijn vader was gewoon ambtenaar."

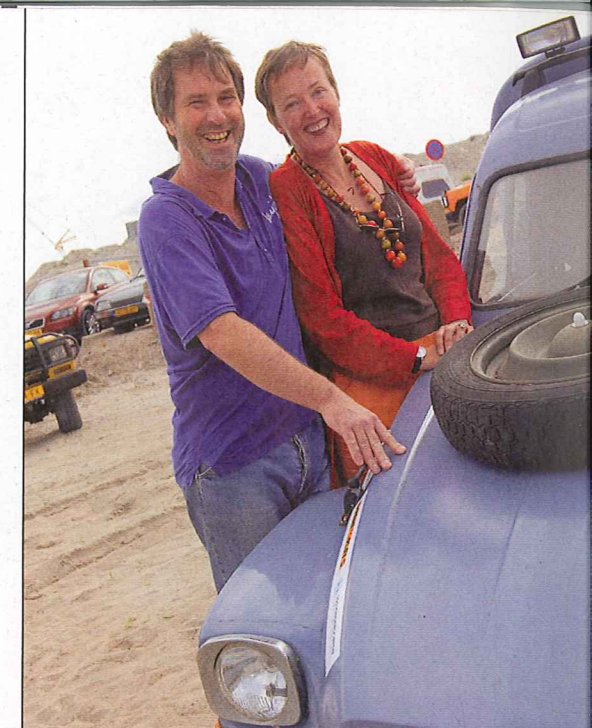

TEAM 8
LEX VAN BREENEN EN LINDA VAN SANTEN

"Stuiterend naar Peking"

Lex: "Mijn motto: *travel light!* Het lijkt misschien op het eerste gezicht niet zo'n hele geschikte wagen tussen al die noeste 4X4's, maar toch is deze eend dat wel. Zolang je 'm maar licht houdt. Want dan stuiter-ie overal overheen. En als er kleine dingetjes mis zijn, is het meestal ook niet zo heel moeilijk om 'm weer aan de praat te krijgen. Zo heb ik geen zware lier of zo op de auto, maar gewoon, een handmatige takel. Ik hoop hem niet nodig te hebben."

Linda: "We hebben al eens samen gereisd in zo'n auto. We reden door Marokko. En dat ging hartstikke goed. Waarom zou dit dan ook niet goed gaan?"

TEAM 5
MARTIN BIJLEVELD EN SWIESWAT OEI

"Eigenlijk kan het niet met deze auto"

Martin: "Alleen naar Peking rijden was mij nog niet avontuur genoeg. Ik heb de meest ongeschikte wagen denkbaar gekocht. Een loeizware oude Mercedes ambulance. En ook nog eens een auto-maat. Ja, dit is met recht de slechts denkbare auto voor een tocht als dit. Mooi toch, haha! Ik wist meteen dat ik met mijn vrouw deze tocht wilde maken. Ze stelde éé voorwaarde. We moesten in de auto slapen. Dus werd het dit bakbeest."

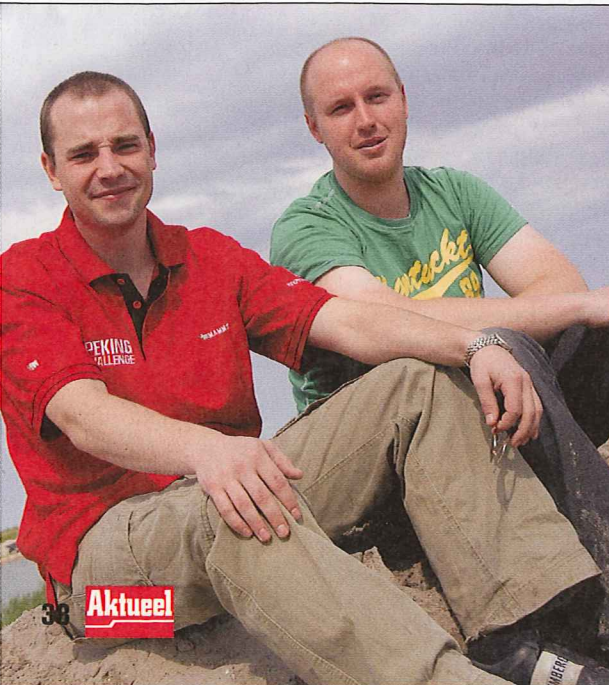
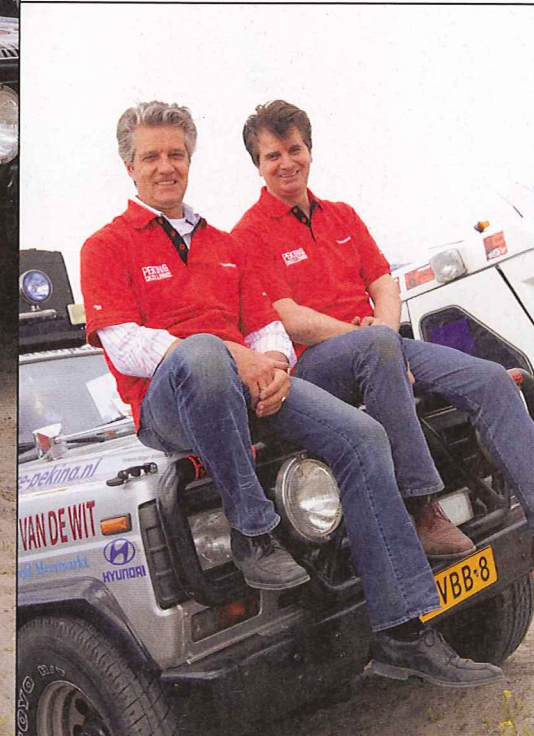
Swieswat: "Ik ben Chinese, maar ben nog nooit in Peking geweest. Ik vond het dus meteen fantastisch om dit te doen. Ik ben al samen met Martin naar Dakar gereden en dat was supergezellig. Ik wilde nu dus ook per se mee. Eigenlijk is het wel humor dat we in een oude ambulance rijden. Ik heb namelijk een medische achtergrond. Dus als de nood aan de man is..."

TEAM 9:
DE MANNEN VAN DE WIT

"Tijd voor onszelf"

Roland: "Ach ja, je weet hoe dat gaat. Gezin, drukke baan, weinig vrije tijd. En dan opeens breekt er een tijd aan, waarin je wel tijd voor jezelf krijgt. En dan komt dit op je pad. Ik heb niet heel lang hoeven nadenken. Je hebt ook de rit naar Dakar. Maar laten we wel wezen, dat is eigenlijk niet meer dan een avontuurlijke vakantie, haha. Dit, deze reis naar Peking: dat is voor de echte bikkels."

Jacques: "Het is hartstikke fijn om met mijn broer te gaan. Er kan niets op tegen een bloedband. Dat is toch anders dan reizen met een goede vriend. Er hoeft gewoon minder uitgelegd te worden aan elkaar. We gaan in een auto die nog niet gewend was om meer dan een kilometer te rijden. Je gelooft het niet, maar deze Nissan Patrol is eigenlijk alleen maar ingezet als geluidswagen op een camping. Dus ook voor deze wagen is het een avontuur!"

TEAM 6
MAARTEN BLOEMERS JAN GROENEWEGEN

"Eerst stof, dan steriel"

Jan: "Straks ben ik arts. Werken in een steriele ruimte, je kent dat wel. Het lijkt mij geweldig om voordat ik aan dat steriele werk begin, eerst even het stoffige werk te doen. Een fantastische tocht langs hopelijk bizarre taferelen. Hoe vaak krijg je zo'n kans?"

Maarten: "Ik ben student rechten in Groningen en je mag me gerust een echte autoliefhebber noemen. Het liefst een prachtige Jaguar E-type, maar daar haal je Peking niet mee, dat beseft ik ook wel. Daarom ben ik nou vooral trots op mijn eigen 4X4 van ruim vijftien jaar oud. Die moet me helemaal naar Peking brengen. Het is een jongensdroom die werkelijkheid wordt. Ik denk dat ik het ultieme gevoel van vrijheid krijg. En lol natuurlijk."

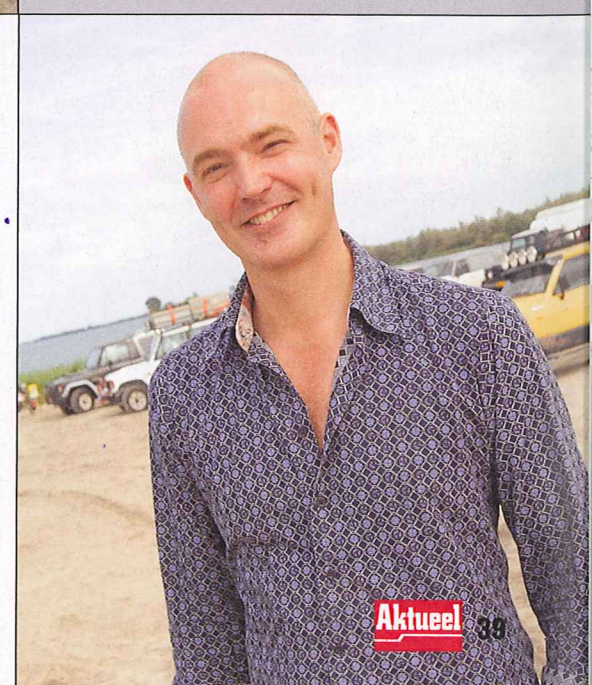
TEAM
AKTUEEL SPORTIEF

Het *Aktueel Sportief*-team met van links naar rechts: Jaap van der Ende, Robert Jan van der Horst en Frans-Jozef Willems. Jaap van der Ende is eigenaar van Van der Ende racing inn te Poeldijk, autocoureur en lezer van het blad. De eerste twee weken rijdt Frans-Jozef mee met hem mee. In Omsk wordt hij afgelost door Robert Jan van der Horst, die de verslaggeving doet tot aan Peking. Lees er alles over op www.aktueel.nl.

TEAM 7
GERD RIJPER, NOËLLE VAN DE BOOM
(AFWEZIG, NET ALS DE AUTO)

"Zin in avontuur"

Gerd: "Een tijd terug heb ik samen met mijn vriendin een mooie tocht door Afrika gemaakt. Het was echt een leuk avontuur. En nu was het tijd voor avontuur nummer twee. Het is leuk dat we met zo'n compact groepje zijn. Iedereen is superenthousiast. Ik kijk uit naar de avonturen die we onderweg gaan meemaken. Moet wel eerst mijn auto gemaakt zijn. Want er blijkt meer mee mis te zijn dan we dachten. Hij wordt in België gerepareerd. Ik denk dat-ie wel op tijd klaar is."

**GEZOCHT:
ECHTE
MANNEN**

www.aktueelmannen.nl

PEKING CHALLENGE 1

NOG 11.000 KM TE GAAN

Aktueel Sportief rijdt mee in de Peking Challenge. Frans-Jozef Willems, Robert Jan van der Horst en Jaap van der Ende zijn onze Challengers. Ze rijden de 11.000 kilometers van Amsterdam naar Peking in een Mitsubishi Pajero. Wekelijks in het blad en dagelijks op de website doen ze verslag.

PRODUCTIE: FRANS-JOZEF WILLEMS
FOTO'S: JAN FRERIKS E.A.

We zijn onderweg. En hoe! Deel 1 van de Peking Challenge hebben we gehad. We zijn in Moskou. Sint Petersburg, Dragauvils, Riga, Warschau, Berlijn, Amsterdam hebben we inmiddels achter de rug. Als we het lijstje teruglezen schrikken we ervan. Al die plaatsen in één week? Ja, al die plaatsen in één week. Hoe het er was en wat we gedaan hebben: je vergeet het snel. Want het reizen gaat snel; 700, 800 kilometer per dag is geen uitzondering. De indrukken razen je tegemoet. Dus als je niet schrijft en als je niet fotografeert, vergeet je snel. Het indrukwekkende

afscheid op de Dam in Amsterdam, hoe onze vrienden, familie en collega's ons uitzwaaiden, lijkt nu al een half jaar geleden. Maar er is dan ook veel gebeurd in de week erna. We hebben nog driekwart van de reis voor de boeg. Het spannendste gedeelte. Vanaf nu wordt het meer en meer een challenge. De wegen worden slechter, de overnachtingsplaatsen kariger (nu slapen we in hotels, maar die garantie hebben we straks niet) en de auto's worden dan pas echt aan de tand gevoeld. Wat we tot nu toe hebben gedaan, voelt vooral als een vinger-oefening voor het echte werk. En dat echte werk kan nog

eens best lastig gaan worden. Zeker nu we voorlopig het serviceteam Ad en Bart hebben moeten achterlaten met zeer grote motorproblemen in Sint Petersburg. We missen niet alleen hun kennis en handige handjes, maar ook hun gezelligheid. Bij het schrijven van dit stuk was het onduidelijk of we ze nog terugzien deze reis. Er wordt hard aan gewerkt, maar het laat zich niet moeilijk raden dat het lastig is om als vreemdeling zaken geregeld te krijgen. En als je het al geregeld krijgt: hoe ver zijn ze dan achterop geraakt? Kunnen ze ons nog inhalen? Want klusteam of niet, iedereen is vastberaden Peking te halen. Iedereen kijkt uit naar het avontuur dat

komen gaat. Dat heeft iedereen gemeen. Het deelnemersveld kan niet gevarieerder (van studenten tot doorgewinterde ondernemers), maar iedereen heeft dezelfde karaktertrek. Ze laten een jongensdroom en in een enkel geval een meisjesdroom in vervulling gaan. Een barre tocht naar Peking, zonder ook maar een garantie dat de reis zal slagen.

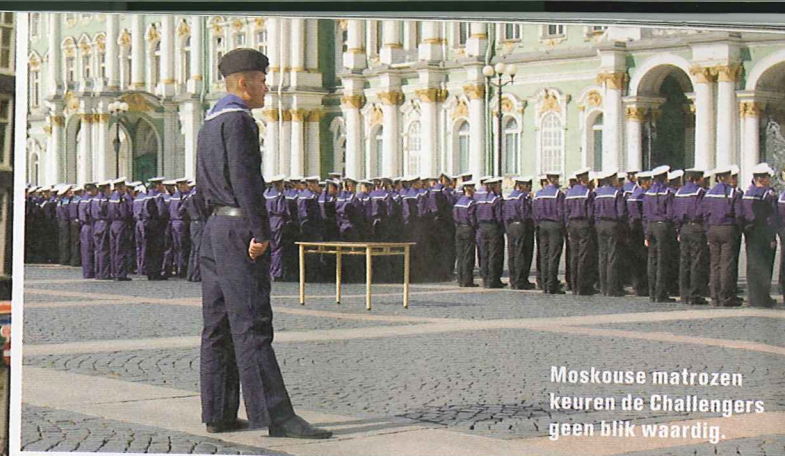
BUMPER KWIJT

Zo ontsnapte het team Eigenlijk.Nu, met de oudste deelnemer aan boord (George Kaptein, 74) aan een ongeluk toen een tegemoetkomende auto een bumper verloor en konden we door het weggeven van twee T-shirts voorkomen

dat één van de andere deelnemers, de Belg Vital Cardeynaels, zijn rijbewijs kwijtraakte. Jaap van der Ende en ik maken tot nu toe een soepele reis mee. De Mitsubishi doet het goed, we weten de weg aardig te vinden (we navigeren met een GPS-apparaat) en komen tot nu toe steeds redelijk op tijd aan. Wat wil je ook: Jaap is een ervaren en succesvol coureur. Onderweg houden we contact met mededeelnemers via een bakkie. We spreken over wat we zien onderweg en je leert een land best goed kennen, ook al rijd je er in sneltreinvaart doorheen. We verbazen ons over de razendsnelle ontwikkelingen in Oost-Europese

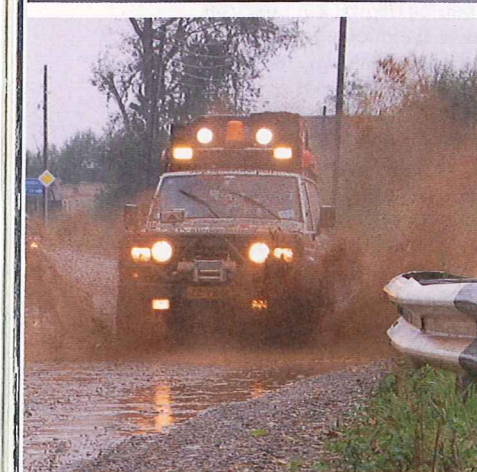
landen (Polen en Letland), de rijke steden Moskou en Sint Petersburg en het verschrikkelijk arme en trieste Russische binnenland tussen de grote steden. Mongolië lonkt. Maar eerst verder door Rusland. We hebben er zin in. •

Via de vernieuwde websites houden Frans-Jozef Willems en Jaap van der Ende een dagboek bij. Ook is online via Track & Trace te zien waar hun auto precies rijdt. Kijk op www.aktueel.nl om hun monsterreis van dag tot dag te volgen. Ook op www.pekingchallenge.nl zijn tal van reisbelevissen van de Challengers te vinden.

Moskoue matrozen keuren de Challengers geen blik waardig.

**GEZOCHT:
ECHTE
MANNEN**
www.aktueelmannen.nl

PEKING CHALLENGE (3)

O, HEERLIJK SIBERIË

Aktueel Sportief rijdt mee in de Peking Challenge. Frans-Jozef Willems, Robert Jan van der Horst en Jaap van der Ende zijn onze Challengers en rijden de 11.000 kilometers van Amsterdam naar Peking in een Mitsubishi Pajero. Wekelijks in het blad en dagelijks op de website doen ze verslag. Deze week: deel 3.

PRODUCTIE: FRANS-JOZEF WILLEMS

De bewoonde wereld ligt kilometers achter Jaap en mij. We zijn in Siberië. Heerlijk Siberië. En dat meen ik. We rijden door gebieden die door God en iedereen verlaten zijn. Het zijn mijn laatste en mijn mooiste dagen van de Peking Challenge. Ik heb genoten van de steden die we gezien hebben, maar dit is waar we met zijn allen naar verlangd hebben. Woest terrein, half verlaten dorpjes, beroerde wegen en avontuur in een achtergrond van prachtige landschappen. Jaap en ik trekken deze dagen op met Noëlle en Gerd (zij rijden in een Mercedes G-klasse) en de gebroeders De

Wit in hun bontbestickerde Nissan Patrol. Siberië geeft ons een lesje nederigheid. De ademstokkende schoonheid van het landschap, de troosteloosheid van de bewoonde wereld (met bewoners wier kleding rechtstreeks uit de zak van Max lijkt te komen) maar vooral de onverbiddelijkheid van het terrein zullen we niet snel vergeten. Want we rijden over wegen die bijna hardop tegen je zeggen: ik laat je helemaal vastlopen. Je hebt in Siberië, zeg maar, twee wegen. Slechte wegen (zogenaamd geasfalteerd...) en heel slechte wegen. We kiezen vooral de wegen van categorie 2. Verder heb je twee momenten om in Siberië

te rijden. Een slecht moment en een heel slecht moment. Winter en zomer. In de winter zijn de wegen bar. Een dikke laag sneeuw maakt het bijna onmogelijk om verder te rijden. Wij rijden in de zomer en hebben met een heel ander probleem te kampen. Het heeft enkele dagen voor onze komst hard geregend. De wegen zijn modderpoelen geworden. Maar we vertrouwen op onze 4 x 4's en de lokale bevolking die zegt dat het wel kan. Gerd en Noëlle rijden voorop. Hun terreinwagen is de lichtste. Als die vast komt te zitten is die het makkelijkst los te maken. Een goedgekozen tactiek. Want ze komen vast te zitten. En hoe. De dikke banden

zakken dieper en dieper weg in de modderpoelen. De Mercedes komt op zijn bodemplaat komt te staan. Als ze alleen waren geweest, hadden ze de auto achter moeten laten. Maar gelukkig hebben de gebroeders De Wit de eerder door ons beschimpte elektrische lier. Tien modderige minuten later heeft de G-klasse weer grip. We kiezen een nieuwe route. Maar opnieuw zegt de route 'Njet'. Nu hebben we minder geluk dan de eerste keer. Gerd en Noëlle zijn tientallen meters voorop gereden. Te voet is dat niet ver, maar voor de lier is het te ver. Dit keer moeten we het klusje klaren op handkracht. De modder wordt met een

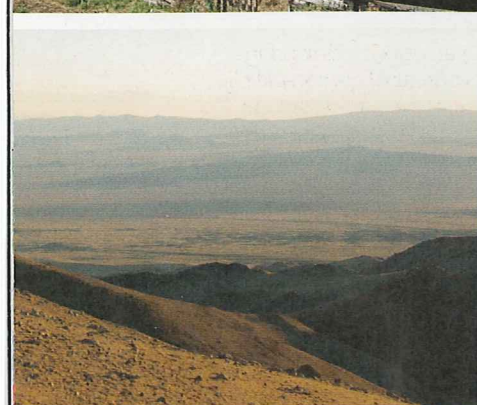
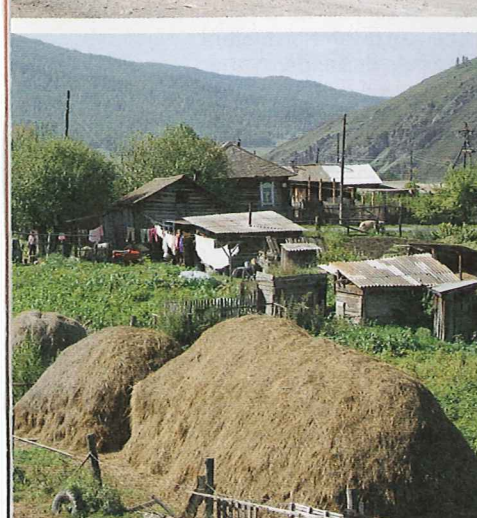
spade onder de auto vandaan geschepd. En dan duwen. Maar opnieuw zit de auto muurvast. Plan B. We verzamelen alles van keien en takken die we kunnen vinden en leggen het onder de banden van de auto. We hopen dat die iets van grip krijgen. En verdomd, het lukt. Maar helaas maar een halve meter voordat de wagen opnieuw vastzit. Zelfde trucje en dit keer blijvend succes. De auto is een uur later weer bevrijd. We besluiten het op te geven en voor de minder slechte wegen te kiezen. En dan komen we onderweg drie medechallengers tegen en laten ons opnieuw opnaaien. Met zes wagens opnieuw over zeer slechte wegen. Het is

vragen om problemen en die krijgen we. De één na de andere auto komt vast te zitten. We zijn uren bezig om iedereen weer uit de modderige klauwen te bevrijden. En iedereen maakt rechtsomkeert. Terug naar de minder slechte wegen en deze keer doen we het echt. Het is diep in de nacht als we arriveren in Jekaterinenburg, waar we een paar uurtjes slaap kunnen pakken voordat we aan de tocht van 1.000 kilometer naar Omsk, de stad waar ik afgelost word door Robert-Jan, gaan beginnen.

PASPOORT

Het is de stad waar ik voor het eerst een heel nare ervaring heb met de Russische autoriteiten. Kwamen Jaap en ik er tot dan toe steeds van af met een beetje dom doen tegen de politie (boetes hoefden we niet te betalen), op het troosteloze vliegveld van Omsk, ben ik de Sjaak. De douanier heeft mij, de enige buitenlander op de vlucht naar Moskou, uitgekozen. Hij grist mijn paspoort uit handen en schudt steevast zijn hoofd. Er klopt helemaal niets van mijn paspoort, probeert hij duidelijk te maken. Ik mis zogenaamd een stempel. Onzin, want mijn papieren kloppen. Ik weet het en hij weet het. Maar de man in het pak wil geld zien en zeurt maar door. Na twee dagen en nachten onafgebroken doorrijden en niemand in de buurt die wil of kan tolken geef ik me over. Ik wil weg van dit gribusvliegveld en pak mijn portemonnee, pingel routineus nog 1.500 roebel van de zogenaamde boete en druk hem 500 roebel (omgerekend 15 euro) in de hand. Ik kan weg en dat telt. Terwijl ik in het vliegtuig zit, beseft ik dat ik er nog genadig vanaf ben gekomen. Ik wil een boek uit mijn rugzak pakken en merk dat mijn niet bescheiden zakmes tussen mijn handbagage zit en ik moet glimlachen. Mijn deodorant moest ik afgeven, maar dit mes... In Moskou, mijn overstapplaats voordat ik terug in Amsterdam ben, dump ik stiekem het mes voordat ze me opnieuw controleren... Oefff. Ik ben weer thuis. ●

**GEZOCHT:
ECHTE
MANNEN**
www.aktueelmannen.nl

PEKING CHALLENGE (4)
DE HEL VAN MONGOLIË

Aktueel Sportief rijdt mee in de Peking Challenge. Frans-Jozef Willems, Robert Jan van der Horst en Jaap van der Ende rijden de 11.000 kilometers van Amsterdam naar Peking in een Mitsubishi Pajero. In deel 4 doet Robert-Jan verslag van zijn eerste week.

PRODUCTIE: ROBERT JAN VAN DER HORST

CHALLENGE DAG 16

Bij het opstaan in Biysk horen we pas welke schade de dag van gisteren heeft aangericht. De wagen van de 'crewsupport' is pas in de late uren aangekomen. Ook anderen hebben het bij het naderen van deze stad bijna licht zien worden. Vandaag zegenen we ons met een prachtige dag. Het weer is geweldig, moeiteloos navigeren we de stad uit. Op het programma staat de rit naar Kosh-Agach, zo'n 60 kilometer van de Mongoolse grens. Een makkie dus. Ver voor het donker moeten we binnen zijn. Dat wil zeggen, moeten we een plaats hebben gevonden om ons

kampement op te slaan. Voor de eerste keer in de buitenlucht, het is wat. Wat blijft verbazen is dat je toch overal steeds weer mensen ziet. Wat drijft onze soort toch zich te vestigen waar uitsluitend eenzaamheid je beste metgezel is? Indrukwekkend om te zien. We ontwaren zelfs de eerste berg met eeuwige sneeuw. Deze Baykalstreek is zonder meer indrukwekkend.

DAG 17

Het ontwaken is prachtig. We blijken gisteravond aan de rand van een meertje onze tenten te hebben opgeslagen. Na een toch al mooie dag van gisteren ligt een volgende in

het verschiet. Iedereen verheugt zich op Mongolië, het grote onbekende land. Voor velen van ons toch stiekem hét doel van de Challenge. Na een laatste test voor de auto's vertrekken we goedgemutst richting de Russisch-Mongoolse grens, iets voorbij het plaatsje Tashanta, een tocht van zo'n 60 kilometer door het verlaten land.

DAG 18

De nacht was oncomfortabel en kort. Toch moesten we al snel op, maar meer dan vier uur slaap had er in deze zittende houding toch niet ingezet. De stemming lijkt er niet onder. Iedereen is vol verwachting van wat

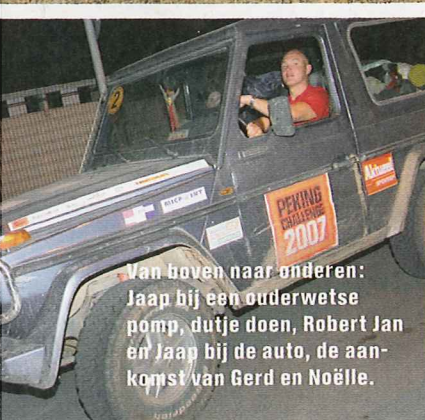
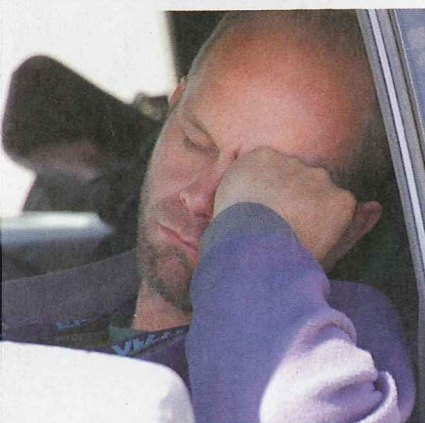
Mongolië ons heeft te bieden. We gaan richting Ulangom, de plaats die we gisteravond hadden moeten bereiken. Snel wordt duidelijk dat we dat in het donker nooit hadden gehaald. Toch zijn er ook berijdbare stukken grond, maar desondanks maken Jaap en ik bijkans een vreugdedansje als we een strook asfalt zien. Wie had dat ooit gedacht. In een restaurant nuttigen we eindelijk wat substantieel voedsel. Dat werd tijd na een paar dagen mueslirepen, koeken, ontbijtkoek en vooral chips. Mijn hoofdgerecht, een schotel van gehakt, ei, rijst en een beetje rauwkost smaakt prima. Ik betaal er 1300

Tugriks voor, ongeveer 80 eurocent. De tijd lijkt in dit dorp stil te hebben gestaan. Verharde wegen zijn ook hier niet of nauwelijks te bespeuren, de sloffen lopen gewoon over straat maar de bevolking is er niet minder vriendelijk om. We trekken veel bekijks met onze bonte stoet. Kinderen, veelal gehuld in schoolkostuum, zijn nieuwsgierig maar blijven soms een beetje verlegen, keurig op afstand. De meegebrachte cadeautjes, zoals pennen, worden echter dankbaar in ontvangst genomen. Die 526 kilometer naar Uliastay, de volgende pleisterplaats, halen we dus nooit. Zeker niet op deze wegen.

DAG 19

Gekkenwerk op deze dag. Het vooruitzicht is aantrekkelijk, de tocht niet. Toch ook nu weer veel fraais onderweg. Soms waan je je in een western of een veenkolonie, vooral als je piepkleine nederzettingen passeert. Een rij huizen, meer is het niet, gelegen aan de doorgaande weg. Leunend tegen elkaar. Klein, uiteraard stoffig. De winkeltjes mogen de naam supermarkt niet eens hebben. •

Volgende week het laatste deel: aankomst in Peking.

Van boven naar onderen: Jaap bij een ouderwetse pomp, dutje doen, Robert Jan en Jaap bij de auto, de aankomst van Gerd en Noëlle.

**GEZOCHT:
ECHTE
MANNEN**
www.aktueelmannen.nl

Aktueel Sportief volbrengt Peking Challenge

“We zijn er!”

Het zit erop. Ruim 13.000 kilometer legden de dertien deelnemers aan de Peking Challenge af. Een tocht die begon op de Dam in Amsterdam en eindigde bij de Nederlandse ambassade in Peking en die de landen Nederland, Duitsland, Polen, Lithouwen, Letland, Rusland, Mongolië en China aandeed. Een terugblik.

PRODUCTIE: ROBERT JAN VAN DER HORST EN JAN FRERIKS

Een Challenge? Nee, dat idee hadden Gerd Rijper en Noëlle van den Boom beslist niet. Althans, niet in de eerste twee weken. “Tot aan Moskou dachten we dat het een plezierreisje was, maar dat veranderde toen we Mongolië binnen reden.” Met heel veel plezier kijkt Rijper terug op rally die bijna

vier weken in beslag nam. Maar desondanks waren er ook mindere momenten. “Ik heb wel eens gebaald als we voor een echt onmogelijke opgave stonden. Bijvoorbeeld als je 400 kilometer op een dag moest rijden, terwijl je wist dat je amper 30 kilometer per uur kon halen.” Dat was dan vooral in Mongolië. In het weidse land,

45 keer zo groot als Nederland, dat nog geen behoorlijke infrastructuur heeft. Alleen rond de hoofdstad Ulaanbaatar is er van enige structuur sprake. In de overige gebieden is het gokken op het juiste spoor. Letterlijk en figuurlijk. Wie heeft er voor je gereden en waar is hij uitgekomen? Balen was het af en toe voor

Rijper. “Maar daardoor was het wel een echte Challenge. Als alles gladjes was verlopen, had je er niet met zoveel plezier en voldoening op teruggekeken. Ook wij hebben onze angstige momenten gekend. Vooral als we in het donker moesten rijden. In zo'n uitgestrekt land als Mongolië weet je namelijk gewoon niet of je wel iemand tegenkomt die je kan helpen als je met pech komt te staan.”

Dat viel gelukkig voor de Mercedes G uit 1987 wel mee. “Die wagen heeft ons niet in de steek gelaten”, aldus Rijper. “Wat natuurlijk ook scheelt, is dat we de auto goed hebben laten prepareren. Al blijf je op dergelijke paden, de steppen en de stroken zand met kiezelstenen altijd bang voor de wielophanging. Toch hebben we een keer met pech gestaan. Het begon al te schemeren toen we waren gestrand in een riviertje, maar binnen een uur kwamen er twintig Mongolen in een onderbroekje ons helpen. Dat

HERENIGING
Jaap van der Ende wordt in Peking weer herenigd met zijn vrouw die hem vier weken moest missen.

Het is al laat als de Challengers aankomen in Peking. De ambassadeur is opgebleven voor ze (foto boven).

vond ik heel indrukwekkend. En het feit dat je met gebarentaal toch een heel eind kunt komen, want communicatie was bijna onmogelijk."

Rijper en Van den Boom zouden zo weer mee doen. "Ik heb begrepen dat er een Siberië Challenge op komst is. Het is de moeite van het overwegen waard. Eerder hebben we al individueel een maand door Namibië gereisd, maar zo'n Challenge in groepsverband is ons ook heel goed bevallen. Bovendien was het een goede test voor onze relatie. Nou, die kan wel tegen een stootje. Daar ben ik niet bang meer voor."

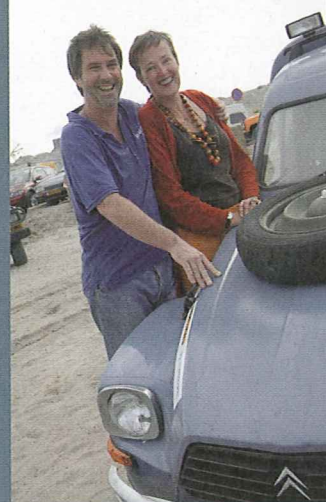
Voor Renee Verdegaal, één van de vier vrouwelijke deelnemers, en haar partner Willem Verberg duurde de

Hun Landrover Discovery bleek uiteindelijk niet tegen alle omstandigheden opgewassen. De grille van de auto was aan weerszijden gebroken. "Gelukkig reden we in dezelfde groep als onze twee ervaren monteurs Ad en Bart. Die hebben de grill aan weerszijden bij elkaar kunnen knoppen. Ook hadden we problemen met de remmen die het helemaal niet meer deden. Gelukkig is alles nog goed gekomen en hebben we Peking gehaald."

Ook Renee en Willem zouden zo weer inschrijven voor een andere Challenge. "Nee, niet naar Peking", is Verdegaal stellig. "Je moet nooit twee keer hetzelfde doen. Eerder hebben we meegedaan aan Amsterdam - Dakar. Dat was een fluitje van een cent verge-

Mongolië het meest indrukwekkend vond. En toch ook de kennismaking met een aantal van de zes goede doelen waarvoor de Peking Challenge ook werd gereden. "Op die manier leer je de andere kant van de samenleving kennen en dat is ook wel eens goed."

En dan natuurlijk de equipe Van der Ende Racing Inn en Aktueel Sportief. Met Jaap van der Ende als chauffeur en eigenaar van de Mitsubishi Pajero en de verslaggevers Frans Jozef Willems (tot aan het Russische Omsk) en Robert Jan van der Horst (het traject Omsk - Peking). Voor Van der Ende ging met het volbrengen van de tocht een jongensdroom in vervulling. "Met dank aan de Mitsubishi Pajero. Die wagen heeft zich fantastisch gehouden. Dat er

DE EEND HAALDE HET NIET

Van de dertien Peking Challenge-teams kwam alleen het team van de Pekingeend niet aan. De auto kon in Mongolië niet verder en werd in eerste instantie in de Gobi Woestijn achtergelaten. Bij een zoektocht een dag later bleek de wagen gestolen. Lex en Linda, de eigenaars van de Eend, stapten vervolgens in bij de organisatie en bereikten op die manier toch Peking. Ook de servicewagen, bemand door Ad en Bart, kwam veilig door de finish. In totaal namen dus vijftien combinaties deel aan de eerste Peking Challenge.

"SOMS WAS HET GEKKENWERK, MAAR DAARDOOR WEL EEN CHALLENGE"

Onze Mitsubishi naast de auto waarin 100 jaar geleden Scipio Borghese dezelfde route reed. Een ontmoeting in China.

Challenge nog een paar uur langer dan voor de overige deelnemers. "Op Schiphol bleek onze koffer zoek. Balen natuurlijk", blikt Verdegaal terug. "Maar we hebben het heel leuk gevonden. Hoewel we ons in de eerste dagen in Mongolië afvroegen hoe we er uit moest komen. Achteraf is het alleen maar leuk dat je het hebt gedaan en dat je het hebt gered."

leken met de Peking Challenge. Met die ervaring in het achterhoofd zijn we ook aan deze tocht begonnen. Daardoor zijn we minder goed voorbereid aan de start verschenen dan toen met 'Dakar', maar dat is dus een misrekening geweest." Het zal ze niet meer gebeuren, denkt Verdegaal die de Altaystreek in Rusland en de uitgestrektheid van

een lager van het linkervoorwiel kapot ging, was achteraf mijn eigen fout."

Vorige week zondag landde de equipe op Schiphol, maar een dag later was Van der Ende al weer te vinden in zijn kartcentrum in Poeldijk bij Den Haag. "Dat gaat snel, ja. Alleen het slechte weer hier, dat was wel even omschakelen. Ik heb geweldig genoten, maar het is ook opmerkelijk hoe snel je weer vergeet. Mijn zoon Ricardo heeft mijn video-opnames op een cd'tje gezet en toen ik de beelden zag, kwamen er pas weer dingen terug."

Van der Ende typeert de Challenge als 'krap en zwaar'. "Het is een bijzondere rit geweest. Het was de eerste keer en daarom heb ik geaccepteerd hoe het is gegaan, maar soms was het gekkenwerk. Toch ben ik het met Gerd eens: daardoor is het wel een Challenge,

een uitdaging geworden en dat was ook echt de bedoeling."

Veel landen en streken zag Van der Ende in zijn leven. Hij raakte om die reden niet ergens snel van onder de indruk. Toch zag hij Mongolië nieuwe dingen. "De ruimtes, het vee dat losliep. Nergens een hek omheen. Dat kom je toch niet veel tegen op de wereld."

Ook Van der Ende staat alweer te trappelen om weer aan een nieuwe Challenge deel te nemen. "Ik heb gehoord dat er plannen zijn voor een rally die van Noord-Amerika tot in Zuid-Amerika voert. En dan echt tot in het uiterste puntje van Chili. Dat lijkt me wel wat." ●

